

Oponentský posudek k praktické diplomové práci Jany Bernartové

Diplomová práce Jany Bernartové mě zaujala. Vizualně je prostá a nepodbíživá. Takto to také Jana zamýšlela. Přestože program, který je médiem výsledné projekce, plynule generuje další a další křivky dvou pohyblivých horizontů, jejich pohyb je tak pomalý, že si ho nemusíme všimnout. Jana vytvořila proměnlivý obraz, který ale většinou budeme považovat za statický.

Taková je autorčina hra, jejímž cílem ale není usvědčit nás z nepozornosti či malé koncentrace. Pokud se mohu dohadovat, její nejvýznamnější aspekt tkví v napětí mezi dvojitou časovou dimenzí: zkušenostní a reálnou. Zkušenostní dimenzí je představa, kterou každý z nás získává od chvíle, kdy dílo spatřil poprvé. Reálná časová dimenze díla asi každému z nás bude unikat, dokud se o ní neinformujeme. Bez informací ale také můžeme nabýt určitého podezření, že s práce neodpovídá naší dosavadní zkušenosti. Bude sílit pokaždé, kdy se Janinou prací opět setkáme. Nejenže oba horizonty spatříme v jiných křivkách, ale také modrá plocha obrazu nás překvapí jiným odstínem. Zkušenostní dimenze času se začne obohacovat a bude se blížit reálné. Nikdy s ní ovšem nesplyne. Při troše štěstí nám pouze může dojít, o co tak asi jde.

Práce s časem také souvisí s Janiným rozhodnutím pojmout obraz projekce jako hranici mezi nevýznamovou geometrií a znakem krajiny. Dvaceti čtyř hodinový cyklus blednutí a tmavnutí plochy odpovídá intenzitě sluneční záře od svítání do soumraku a dál ke svítání. Protože si to nehodlám ověřovat, spoléhám se na Janino tvrzení, že průběh těchto barevných změn odpovídá každodenním odchylkám, kdy slunce vychází a zapadá.

Je pochopitelné, že si nikdo nesedne před její prací na několikrát 24 hodin. Rovněž klasickému galerijnímu provozu s vyhrazenými otvíracími dobami se vymyká. Proto se domnívám, že odpovídajícím prostředím pro její prezentaci je veřejný prostor, nejlépe nějaký koridor, kterým korzují stejní lidé, ale v různé denní doby. Představuji si ideální případ, kdy divák dlouho zakouší Janinu projekci periferně, koutkem oka, až se mu jednou všechny ty periferní vjemy spojí a začne přemýšlet, co je to zač. Uvažovala autorka, jestli takový prostor existuje? Má jinou představu o smyslu prezentace takové práce?

Současné technologie nám umožňují vytvářet díla, která se teoreticky vzato mohou odvíjet a proměňovat nekonečně dlouho. Janina diplomová práce mezi ně patří. Přesahuje nás / jede podle svého programu / nikdy ji neobsáhneme jako celek... neříkáme něco podobného také o přírodě, kterou Jana technologicky i obrazově simuluje?

Navrhuji hodnocení stupněm A.

Jiří Ptáček

